

PARAULES DE VIDA

Testimonis que deixen empremta

En la celebració de l'Eucaristia del quart diumenge del temps de Pasqua escoltem les paraules en les quals Jesús es presenta com el Bon Pastor i celebrem en tota l'Església la Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions. Va ser el papa sant Pau VI qui, amb una intuïció profètica, va instituir aquesta jornada, en la qual tots som convidats a demanar que a l'Església mai falten joves que, per amor a Crist, entreguen amb generositat la seua vida al servei del Regne de Déu en la vida sacerdotal, consagrada i missionera. Us demano que en les celebracions de l'Eucaristia d'aquest diumenge no us oblideu de pregar per aquesta intenció. No fer-ho pot ser un signe que no es valora prou el testimoni que els sacerdots, consagrats i missioners donen al nostre món seguint al Senyor amb el lliurament total de la seua persona.

Segurament en l'origen de la crisi de vocacions que estem vivint no hi ha una única causa, sinó que són diversos els factors que condicionen el plantejament que els joves es fan sobre el seu futur. Indicaré els tres que, al meu judici, poden influir en aquest fenomen que afecta la vida eclesial des de fa ja algunes dècades. En primer lloc, hem de reconèixer que existeix una crisi en la idea mateixa de la vida viscuda com a vocació. Es tracta d'un fenomen de la nostra cultura que afecta també el matrimoni i la família. La idea de fundar una famí-

lia ha deixat de ser una aspiració fonamental en la vida de gran part dels joves. Mentre que en la generació dels nostres pares aquest era un objectiu que donava sentit a la seua existència i al qual es subordinaven tots els altres elements, com pot ser el treball, actualment per a molts és un element secundari: es prioritzen altres dimensions de la vida i es planteja la possibilitat de la família com un element secundari.

En segon lloc, no podem deixar de reconèixer que la vivència de la fe és per a la nostra cultura quelcom molt secundari. La secularització ambiental, que ha tingut com a conseqüència que la fe haja deixat de ser per a molts l'element que dona sentit i des del qual es configuren totes les altres dimen-

sions de la vida, porta a una pèrdua del sentit transcendent de l'existència i a que es prioritzen aquells objectius que tenen resultats immediats i constatables. Fins i tot moltes persones que s'entreguen al servei dels altres ho fan des de l'horitzó d'un progrés limitat a aquest món. A molts els resulta difícil entendre la utilitat d'una vida entregada a l'anunci de l'Evangelí, que ens parla de la Vida eterna.

Però no hem de pensar que les causes d'aquesta crisi estan únicament fora de l'Església. També els sacerdots i els consagrats hem de fer el nostre propi examen de consciència i preguntar-nos per què la nostra vida ha deixat d'interrogar als joves. Ens hauríem de plantejar, per exemple, si vivim la nostra vocació testimoniant l'alegria de l'Evangelí; si les persones que s'acosten a nosaltres perceben autenticitat i coherència entre el que vivim i el que anunciem; si ens veuen com a servidors del Poble de Déu amb actitud de disponibilitat; si donem la imatge de funcionaris del sagrat o si ens comportem com a testimonis de la fe que deixen empremta en els altres; en definitiva, si la nostra vida parla de Déu. Certament, cap de nosaltres som perfectes, però aquests interrogants ens haurien d'acompanyar sempre si volem viure la nostra vocació cada dia amb més autenticitat.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Tecnoprogressistes versus bioconservadors

El transhumanisme no deixa indiferent ningú. Quan hom s'hi endinsa, reacciona intel·lectualment, ja sigui per adherir-s'hi, ja sigui per criticar-lo parcialment o bé per fer-ne una esmena a la totalitat. Algunes ments lúcides del moment s'hi han oposat des de diferents perspectives.

Entre els grans defensors d'aquesta nova utopia tecnocèntrica hi ha, com hem vist, Zoltan Istvan, el tecnòleg, Ray Kurzweil, els filòsofs, Nick Bostrom, Julian Savulescu i Ronald Bailey. Entre

els principals crítics hi ha pensadors humanistes com Marcel Gauchet (1946), Luc Ferry (1951), André Comte-Sponville, Hans Jonas (1903-1993) o Jürgen Habermas (1929). Aquestes posicions són assimilades pels pensadors del transhumanisme com a actituds conservadores i retrògrades.

Encara que en l'informe elaborat en 2003 pel Consell de Bioètica del President dels Estats Units no s'empra el mot transhumanisme, en ell es presenta una detallada argumentació contrà-

ria als objectius d'aquest moviment. Els autors que el signen empen diferents arguments en la seva crítica al transhumanisme, però tots coincideixen en diagnosticar que els problemes fonamentals d'aquesta ideologia són de tipus antropològic.

En aquesta apassionant discussió a favor i en contra de les tesis transhumanistes s'hi poden distingir dues comunitats de pensadors: els bioconservadors que, com suggereix el mot, són partidaris de curar, però no de millorar

la naturalesa humana biotecnològicament i els tecnoprogressistes que són apologistes del millorament humà mitjançant la implementació d'artefactes i de fàrmacs.

Sense ànim d'entrar en una anàlisi minuciosa dels arguments que uns i altres esgrimeixen, sembla pertinent, com a mínim, identificar els principals protagonistes d'aquesta dialèctica i els llocs comuns de la discussió.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Testigos que dejan huella

En la celebración de la Eucaristía del cuarto domingo del tiempo de Pascua escuchamos las palabras en las que Jesús se presenta como el Buen Pastor y celebramos en toda la Iglesia la Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones. Fue el papa san Pablo VI quien, con una intuición profética, instituyó esta jornada, en la que todos somos invitados a pedir que en la Iglesia nunca falten jóvenes que, por amor a Cristo, entreguen con generosidad su vida al servicio del Reino de Dios en la vida sacerdotal, consagrada y misionera. Os pido que en las celebraciones de la Eucaristía de este domingo no os olvidéis de orar por esta intención. No hacerlo puede ser un signo de que no se valora suficientemente el testimonio que los sacerdotes, consagrados y misioneros dan a nuestro mundo siguiendo al Señor con la entrega total de su persona.

Seguramente en el origen de la crisis de vocaciones que estamos viviendo no hay una única causa, sino que son diversos los factores que influyen en el planteamiento que los jóvenes se hacen acerca de su futuro. Voy a indicar los tres que, a mi juicio, pueden influir en este fenómeno que afecta a la vida eclesial desde hace ya algunas décadas. En primer lugar, debemos reconocer que existe una crisis en la idea misma de la vida vivida como una vocación. Se trata de un fenómeno de nuestra cultura que afecta también al matrimonio y a la familia. La idea de fundar una familia ha dejado de ser una aspiración fundamental en la vida de gran parte de los jóvenes. Mientras que en la generación de nuestros padres éste era un objetivo que daba sentido a su existencia y al que se subordinaban todos los demás elementos, como puede ser el trabajo, actualmente para muchos es un elemento secundario: se priorizan otras dimensiones de la vida y se plantea la posibilidad de la familia como un elemento secundario.

En segundo lugar, no podemos dejar de reconocer que la vivencia de la fe es para nuestra cultura un elemento muy secundario. La secularización ambiental, que ha tenido como consecuencia que la fe haya dejado de ser para muchos el elemento que da sentido y desde el que se configuran todas las otras dimensiones de la vida, lleva a una pérdida del sentido trascendente de la existencia y a que se prioricen aquellos objetivos que tienen resultados inmediatos y constatables. Incluso muchas personas que se entregan al servicio de los demás lo hacen desde el horizonte de un progreso intramundano. A muchos les resulta difícil entender la utilidad de una vida entregada al anuncio del Evangelio, que nos habla de la Vida eterna.

Pero no debemos pensar que las causas de esta crisis están únicamente fuera de la Iglesia. También los sacerdotes y los consagrados debemos hacer nuestro propio examen de conciencia y preguntarnos por qué nuestra vida ha dejado de interrogar a los jóvenes. Nos tendríamos que plantear, por ejemplo, si vivimos nuestra vocación testimoniando la alegría del Evangelio; si las personas que se acercan a nosotros perciben autenticidad y coherencia entre lo que vivimos y lo que anunciamos; si nos ven como servidores del Pueblo de Dios con actitud de disponibilidad; si damos la imagen de funcionarios de lo sagrado o si nos comportamos como testigos de la fe que dejan huella en los demás. Ciertamente, ninguno de nosotros somos perfectos, pero estos interrogantes nos deberían acompañar siempre si queremos vivir nuestra vocación cada día con más autenticidad.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Grupo de adoración parroquial en Benicarló

El pasado Miércoles de Ceniza, secundando el deseo del Papa de hacer «oración y ayuno por la Paz», convencidos de la eficacia de la oración («Pedid y se os dará»), solicitamos la Exposición del Santísimo, todo el día, en la capilla de la Parroquia de San Bartolomé, a lo que nuestro párroco Mn. Carlos aceptó muy gustoso. La exposición fue de 9 a 19 h. A lo largo del día, los feligreses (sin turno especial) que pasaron por la capilla fueron un «goteo» continuo. En total, calculamos unas 70 personas. Fue una experiencia tan grata que quedamos con el párroco de repetirla una vez por semana durante la Cuaresma.

El 25 de marzo fue un día muy especial para los adoradores: «24 horas con Jesús»: «Jornada por la Vida» y «Para rezar por la Paz». De las 9 h del viernes 25, a las 9 h del sábado 26 de marzo. Por la mañana, tras la misa de las 10 h, Mn. Carlos en el Altar Mayor leyó la oración arrodillado delante de la Virgen de

Fátima. Después siguieron los turnos en la capilla que se cerró al exterior (por seguridad), con un pequeño grupo que se quedó dentro, rezando hasta el amanecer. La Reserva se hizo a las 9 h y con la misa a las 9.15 h finalizamos esta inolvidable «Jornada de 24 horas con el Señor».

María Lourdes Palau

Visita pastoral a Càritas Gandesa

Dijsous passat, 30 de març, el grup de Càritas parroquial de Gandesa va rebre la visita del Sr. Bisbe, del nou director de Càritas de la diòcesi i del consiliari diocesà.

Va ser una tarda plena d'explicacions, tant diocesanes com de la vida de la nostra Càritas de Gan-

desa. Lligat a la nostra comarca i les Càritas de diferents pobles de la comarca, vam explicar les diferents tasques que fem i el treball de tants anys de molts participants. Esperant retrobar-nos de nou en diferents activitats diocesanes.

Mn. David Arasa

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Estem en camí cap a una comunió plena guiats per la llum suau de Déu, que dissipa les tenebres de la divisió i ens orienta cap a la #UnitatdelsCristians. El món necessita la llum del Senyor, que només resplendeix en l'amor, en la comunió» (24 de gener).

@Pontifex_es: «Com Saül abans de trobar-se amb Crist, també nosaltres necessitem canviar de ruta, invertir el rumb dels nostres hàbits i de les nostres conveniències per a trobar la via que el Senyor ens mostra, la via de la humilitat, la fra-

ternitat, l'adoració. #UnitatdelsCristians» (25 de gener).

@Pontifex_es: «Tots els nostres dolors per a Déu són sagrats. Davant Déu no som desconeguts o números. Som rostres i cors que coneix un a un, per nom» (27 de gener).

@Pontifex_es: «No jutgeu, ens diu Crist. Quantes vegades, en canvi, no sols parlem sense tindre elements o per referències, sinó que ens considerem en el correcte quan som jutges rigorosos dels altres. Indulgents amb nosaltres mateixos, inflexibles amb els altres» (29 de gener).

Recés de Quaresma al Centre d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó

El dissabte 2 d'abril se celebrà al Centre d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó de les Teresianes (Jesús), un recés de Quaresma en el qual van participar noranta-dues persones de la nostra diòcesi. El ponent va ser el P. Raül Saiz Rodríguez, de la Companyia de Jesús. El Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, i alguns preveres ens van acompanyar tota la jornada.

Tot seguit, Mn. Emilio Igual dirigí la pregària. A continuació vam resar la pregària del Sínode i el Parenostre. Després Maria Palau, membre de la Comissió Diocesana del Sínode, donà algunes informacions: a) La data límit per enviar les aportacions del Sínode és el dissabte 30 d'abril. Una vegada feta la síntesi, la Comissió Diocesana ho farà arribar a la CEE; b) El dissabte 4 de juny, vigília de Pentecosta, tindrem una Jornada Diocesana a Tortosa, des de les 6 de la tarda fins a les 11 de la nit. Serà una vetlla de pregària; c) Us animo a respondre una enquesta que va adreçada a gent que no és practicant. És una manera senzilla d'escoltar el poble. Tot seguit comentà la programació del recés i presentà el ponent, qui agrai la nostra

presència. El P. Raül Saiz distribuí les intervencions en tres apartats: 1) Caminem junts en la Quaresma. 2) Unint el nostre caminar. 3) Caminar des de l'alegria.

Finalment, la celebració de l'Eucaristia, presidida pel nostre bisbe Enrique i concelebrada per tres sacerdots.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

- ▶ **Divendres 13**, Roquetes, a les 19.30 h, confirmacions.
- ▶ **Dissabte 14**, Alcanar, Ermita del Reimei, Jornada Diocesana de Joves. / La Fatarella, a les 18 h, confirmacions. / Gandesa, a les 20 h, confirmacions.
- ▶ **Diumenge 15**, Flix, a les 12 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Fets 11,1-18 / Sl 41 / Jo 10,1-10]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.; sant Nicolau Albergato, bisbe.

10. □ Dimarts [Fets 11,19-26 / Sl 86 / Jo 10,22-30]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.; beat Enric Rebuschini, prev.; beat Damian de Molokai, prev.

11. □ Dimecres [Fets 12,24-13,5 / Sl 66 / Jo 12,44-50]. **Lleida:** ■ Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. *Tortosa (territori de la Comunitat Valenciana):* □ Mare de Déu dels Desemparats. Sant Ponç (o Poni),

bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr., venerat a Ripoll (978); santa Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. □ Dijous [Fets 13,13-25 / Sl 88 / Jo 13,16-20]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats a Roma, mrs.; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà; sant Domènec de la Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. □ Divendres [Fets 13,26-33 / Sl 2 / Jo 14,1-6]. Mare de Déu de Fátima (Portugal); sant Pere Regalat, religiós franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fundador de la Congregació del Sagrat Cor de Bétharam; santa Maria-Dominica Mazzare-

llo, vg., fundadora de les Salesianes (FMA 1872); sant Andreu Huberto Fournet, prev.

14. ■ Dissabte [Fets 1,15-17.20-26 / Sl 112 / Jo 15,9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Fets 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,20b-26 / Sl 144 / Ap 21,1-5a / Jo 13,31-33a.34-35]. Sant Isidre (s. XI-XII), il·lustrador de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joanna de l'Estonnac, religiosa, viuda, fundadora de la Companyia de Maria, de Bordeus (ODN 1607); sant Eufraasi, bisbe i mr.

Diurnenge IV de Pasqua (C)

COMENTARI

«Jo dono la vida eterna a les meves ovelles»

Davant Jesús, davant el seu missatge podem tenir dues actituds: l'escoltem i el seguim o bé el rebutgem. A la primera lectura veiem clarament aquesta doble possibilitat. A *Antioquia de Pisídia* els jueus a la sinagoga en veure que *gairebé tota la ciutat es reunia per escoltar la paraula del Senyor s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses el que deia Pau*. Llavors l'apòstol diu: *Ja que vosaltres no voleu rebre la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Quan sentiren això els qui no eren jueus se n'alegraren... i es convertiren a la fe*. Veiem doncs que els jueus, primers destinataris de la revelació de Déu no volen acceptar Jesús; en canvi sí ho fan els pagans i això els omple d'alegria. Pau subratlla que els jueus, en no acceptar l'Evangeli, *es fan indignes de la vida eterna*. Per tant, no es tracta d'una qüestió menor. Està en joc la vida i la vida eterna. És també el que dirà Jesús a l'Evangeli: *Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna*. Per tant, seguir Jesús, escoltar la seva veu és garantia de posseir la vida i la vida eterna. Però de vegades això no serà fàcil. A cops hi haurà persecució i a cops immensa alegria. Ho veiem també a la primera lectura: *Els jueus instigaren les dones devotes i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé i els expulsaren del seu territori*. En canvi, *els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant*. Seguir Jesús porta felicitat; negar-s'hi omple el cor de rancúnia i d'odi i només busca fer mal. Semblantment l'Apocalipsi en parla d'*una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar*. Cert que *venen de la gran tribulació; però ara mai més no passaran fam, mai més no passaran set. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls*. Davant Jesús, el bon pastor, ens cal comprometre'ns: o volem la vida, la vida eterna, la felicitat plena (amb contrarietats) o triem la mort, la rancúnia i la tristors infinites.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 13,14.43-52)

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguiren Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra".» Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió. Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (99)

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura.*
O bé: *Al·leluia.*

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 7,9.14b-17)

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui venen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 10,27-30)

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 13,14.43-52)

En aquellos días, Pablo y Bernabé continuaron desde Perga y llegaron a Antioquia de Pisidia. El sábado entraron en la sinagoga y tomaron asiento. Muchos judíos y prosélitos adoradores de Dios siguieron a Pablo y Bernabé, que hablaban con ellos exhortándolos a perseverar fieles a la gracia de Dios.

El sábado siguiente, casi toda la ciudad acudió a oír la palabra del Señor. Al ver el gentío, los judíos se llenaron de envidia y respondían con blasfemias a las palabras de Pablo. Entonces Pablo y Bernabé dijeron con toda valentía: «Teníamos que anunciaros primero a vosotros la palabra de Dios; pero como la rechazáis y no os consideráis dignos de la vida eterna, sabed que nos dedicamos a los gentiles. Así nos lo ha mandado el Señor: "Yo te he puesto como luz de los gentiles, para que lleves la salvación hasta el confín de la tierra".»

Quando los gentiles oyeron esto, se alegraron y alababan la palabra del Señor; y creyeron los que estaban destinados a la vida eterna.

La palabra del Señor se iba difundiendo por toda la región. Pero los judíos incitaron a las señoras distinguidas, adoradoras de Dios, y a los principales de la ciudad, provocaron una persecución contra Pablo y Bernabé y los expulsaron de su territorio. Estos sacudieron el polvo de los pies contra ellos y se fueron a Iconio. Los discípulos, por su parte, quedaban llenos de alegría y de Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (99)

R. *Nosotros somos su pueblo y ovejas de su rebaño.*
O bien: *Aleluia.*

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 7,9.14b-17)

Yo, Juan, vi una muchedumbre inmensa, que nadie podría contar, de todas las naciones, razas, pueblos y lenguas, de pie delante del trono y delante del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos.

Y uno de los ancianos me dijo: «Estos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero. Por eso están ante el trono de Dios, dándole culto día y noche en su templo. El que se sienta en el trono acampará entre ellos. Ya no pasarán hambre ni sed, no les hará daño el sol ni el bochorno. Porque el Cordero que está delante del trono los apacentará y los conducirá hacia fuentes de aguas vivas. Y Dios enjugará toda lágrima de sus ojos.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,27-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Mis ovejas escuchan mi voz, y yo las conozco, y ellas me siguen, y yo les doy la vida eterna; no perecerán para siempre, y nadie las arrebatará de mi mano. Lo que mi Padre me ha dado es más que todas las cosas, y nadie puede arrebatar nada de la mano de mi Padre. Yo y el Padre somos uno.»